

Коли б мені забути запах сонця
На пелюстках волошок у полях,
Забути, як стрічає ранок сонях,
Як жайвір пісню тче у небесах...

Ні, я не зможу... Замала торбина,
Аби туди вмістилась Україна...

КРИЛАТА

Драматична поема в трьох діях

Дійові особи:

Леся – Леся Українка.

Олена – Олена Теліга.

Ліна – Ліна Костенко.

Зневіра – жінка в чорному, обличчя за щільною вуаллю.

Мовчання – малюк, дуже тихий, прозорий.

Сила – молода особа в червоних шатах із палючим поглядом.

Радість – дівчинка в зеленому одязі, увінчана вінком із кульбабок.

Дія I

Кімната із завішеними вікнами. Стіни темні. Темряву прорізали промені світла. Виходить Зневіра, гортає книгу з чистими сторінками.

Зневіра:

Моеї книги чисті сторінки...

Слова розбіглися, сховалися, померли.

Страждання їх з душі моєї стерли.

Мовчання хай говорить крізь віки.

(На сцену легко, наче вітерець, вибігає Мовчання.)

Мовчання:

Мене ти кликала, сполохана Зневіро?

Я твій малюк, твоє бліде дитя,

Що й говорить не вміє до пуття,

А ти мені даєш розбиту ліру...

Зневіра:

До мене йди, згорьоване дитя.
Я матір'ю тобі нарешті стану.
Бо ти – це я, дитя моє кохане,
Моє німе, заплакане дитя...

*(Мовчання пригортається до Зневіри,
вона гладить його кучері...)*

Колись мене всі звали ніжно «Віра»,
А я носила шати осяйні,
Писала вірші світлі і пісні,
У душі сіяла лиш зерна миру.

Мовчання:

Чому ж ти плачеш, матінко, скажи?

Зневіра:

Я зрадила себе. Я інша стала.
Немов актриса, роль я не зіграла.
Збагнула, що ми в світі цім чужі.
І книга ця без жодного рядка –
Це моя карма, доля невблаганна.
Ніколи жінка генієм не стане.
І що тут вдієш? Істина така...

(Мовчання засинає. Над ним схилиється заплакана Зневіра.)

Дія II

Ураз кімнату заливає сонячне світло. Чути пташиний спів. На стінах розпускаються квіти... Заходить молода жінка в червоній сукні. За нею біжить весела дівчинка. Чути її сміх, що зливається з багатоголоссям весни.

Радість:

Як хороше дзвенить пташиний спів!
Весна вливається у кров, мов сонце!
О Сило, подивися у віконце!
Там стільки квітів, музики і слів!

Сила:

Велика сила в цих простих словах,
Які пробуджують бажання жити!
Ми вміємо з тобою говорити
Із сонцем, проганяти тьму і страх.
Я силу слова знаю, що зцілить
Від туги, від печалі, від зневіри!
Лиш той живий, хто в себе свято вірить!
Хто вміє інших словом запалить!

*(Радість помічає Зневіру та Мовчання,
які забилися в куток, ніби ховаючись від сонця.)*

Радість:

А хто ця жінка... біла, як мара?..

Сила:

Це ж, доню, Віра. Це моя сестра!
Були ми з нею мов ті білі крила:
Бо Сила й Віра! Віра й Сила!

Зневіра:

Сестро, голос твій – зі сну?

Сила:

Ні, люба. Принесла тобі я весну,
Ту, про яку ти забула давно...

Зневіра:

Було колись у давньому кіно.
Ми мріяли про неба далину...

Сила:

Так ось... Я привела тобі Весну.
Життя прекрасне. Тільки озирнися!
На світ привітно знову подивися!
Жени зневіру з серця і душі!
Кохай і мрій, борися і пиши!!!

Зневіра:

Я, сестро, лиш Мовчання народила...

(Пригортає до себе малюка.)

Це ти в нас Сила... Я ж безсила.

Сила:

Ти кажеш, жінка генієм не стане?

Скажи ще: сніг і крига не розтане.

Дія III

Кімната в білих тонах. Заходять три жінки в білому. Дві з них несуть по крилу.

Радість:

Найлегше впасти у зневіру, скніти!

А треба жити! Знайте, треба жити!

Леся:

Я тридцять років воювала з болем.

У серці я саджала білі квіти.

Я усміхалась, як це вміють діти,

І камінь підняла! Я вдячна долі.

Ні, не страждати вміла я – любити!

Вставай, прокинься вже нарешті, Віро!

Знайди свою забуту бідну ліру!

Дарую я тобі своє крило!

(Голос за сценою.)

І вмить крило до спини приросло!

(Олена заходить за руку з Радістю.)

Олена:

О Радосте моя зеленоока!

Земля тут українська! Тут неспокій!

Та я раділа щиро кожну мить!

Бо смерть безсила – доки тут дзвенить!

(Показує на серце.)

Дарую я тобі своє крило для неба!
А скиглити – то не твоя потреба!
Здіймайся, жінко, сильна і міцна!
В душі весна! У віршах теж весна!

(Голос за сценою.)

І біле подароване крило
Умить до спини щільно приросло!

Ліна:

Нескорена. Так кажуть. Горда Ліна.
Так, не схилила я свої коліна.
Я «політичну біжутерію» не брала.
Я просто дихала, боролась і писала!
І крил своїх тобі я не дарую!
Бо я сама під хмари ще мандрую!
Злітаю на акордах рим дзвінких!
Скажу тобі: не думаю про вік!
Не скигли, дівчинко, бо справа то огидна!
Прокинься, рідна! Більшого ти гідна!!!

Три білі постаті зникають, наче тануть у променях сонця... Сталося диво! Чорний одяг Зневіри здимається... Прокидається від сну Мовчання, що тихенько спало в куточку.

Зневіра – Віра:

Я, сестро, стала іншою! Я знаю!
На крилах білих легко так злітаю!
Моє Мовчання, Голосом озвися!
О Радосте, у серце повернися!

*(Мовчання – Голос Поета і Радість обіймаються,
прямують у далину.)*

Сила:

З тобою ми немов ті білі крила...

Віра: Бо Віра – то є Сила!

Сила: Сила – Віра!

(Сестри обіймаються.)